

*Десет малки, девет малки, осем малки, седем малки,
шест малки индианчета;
пет малки, четири малки, три малки, две малки,
едно малко индианче*³¹³.

Както и за неизбежната като наказание на Немезида участ, която сполетяла всичките, едно по едно. Тази песен всъщност е игра. Чувал съм я на ромски език, а от един учен, изучаващ циганите, получих и друг неин вариант, макар да съм убеден, че и двата варианта произхождат от английския. Но и в ромския, както във всички езици, съществуват магически песни, които могат да се нарекат „песни с прибавяне и изваждане“, основаващи се на някои прастари питагорейски принципи за свойствата на числата и що се отнася до формата, доста наподобяващи тази за десетте малки индианчета. В заклинанията на Марцел Бурдигалски (трети век) подобна песен е представена като лек за болки и смущения в челюстите (*remedium valde certum et utile faucium doloribus*)³¹⁴ и това е песента за деветте жълдчета сестрички, която латино-галският доктор описва като „*carmen mirum*“³¹⁵, с което мнение всеки любител на фолклора ще се съгласи на драго сърце.

„CARMEN MIRUM AD GLANDULAS“³¹⁶.

*Glandulas mane carminabis, si dies minuetur, si nox ad vesperam, et digito medicinali ac pollice continens eas dices*³¹⁷:

³¹³ Тази песен и нейната мелодия са познати много отдавна в Съединените щати; тя беше вулгаризирана и превърната в балада за десет малки негърчета. В „Детски стихчета“ на г-жа Вальнтайн са дадени като „индианчета“.

³¹⁴ Тук авторът е допуснал известна неточност в превода – „*remedium valde certum et utile faucium doloribus*“ (лат.) – „силен, надежден и полезен лек при болки в гърлото“ – б. пр.

³¹⁵ „Чудна песен“, също и „чудно заклинание“ (лат.) – б. пр.

³¹⁶ *Glandulae* (лат.) – букв. малък жълд, но и анат. сливици – б. пр.

³¹⁷ „Ако намалява денят (т.е. през зимата), пееш сутрин, ако намалява нощта (т.е. през лятото) – вечер и като стискаш жълдите между безименния си пръст и палеца, казваш“ (лат.) – б. пр.